

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ (DECISION)

Προσφυγή αριθ. 76971/12

ΛΑΜΔΑ ΒΗΤΑ ΑΕΒΕ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 23 Απριλίου 2019 σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Aleš Pejchal, *πρόεδρος*,

Tim Eicke,

Gilberto Felici, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή που κατατέθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2012,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις οι οποίες υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες οι οποίες υποβλήθηκαν σε απάντηση από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΣΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, ΛΑΜΔΑ ΒΗΤΑ ΑΕΒΕ, είναι μία εμπορική και βιομηχανική εταιρεία η οποία εδρεύει στην Αθήνα. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Α. Παπακωνσταντίνου, δικηγόρο της Αθήνας.

2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της, κ. Σ. Παπαϊωάννου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως.

4. Με την από 6 Ιουνίου 2000 απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, το Δημόσιο αποφάσισε να απαλλοτριώσει εκτάσεις ευρισκόμενες στον Δήμο Αγίου Ιωάννη Ρέντη ενόψει της διαπλάτυνσης της Λεωφόρου Κηφισού. Οι εκτάσεις αυτές περιελάμβαναν ένα τμήμα της ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας επιφανείας 301 τετραγωνικών μέτρων, το οποίο εμφανιζόταν στον κτηματολογικό πίνακα με τον αριθμό 57. Πάνω στο οικόπεδο αυτό η προσφεύγουσα είχε κατασκευάσει, βάσει της από 10 Ιουνίου 1988 αδείας οικοδομής, ένα συνεργείο αυτοκινήτων σε δύο ορόφους με τρία υπόγεια γκαράζ.

5. Στην από 12 Δεκεμβρίου 2000 πράξη απαλλοτρίωσής του, ο ίδιος Υπουργός περιέγραφε το προς απαλλοτρίωση ακίνητο ως περιλαμβάνον τρία υπόγεια επίπεδα. Εν τούτοις, ο κτηματολογικός πίνακας των προς απαλλοτρίωση εκτάσεων είχε παραλείψει να αναφέρει ένα από τα τρία υπόγεια επίπεδα το οποίο στέγαζε το φανοποιείο της επιχείρησης.

6. Με την απόφασή του με αριθμό 3599/2001, το μονομελές πρωτοδικείο Πειραιά καθόρισε την προσωρινή τιμή μονάδος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης της προσφεύγουσας. Η απόφαση ανέφερε ότι, κάτω από το ισόγειο, υπήρχε ένα τμήμα του πρώτου υπογείου, επιφανείας 230 τετραγωνικών μέτρων, όπου ήταν εγκατεστημένο το φανοποιείο της προσφεύγουσας, το οποίο έπρεπε επίσης να απαλλοτριωθεί, αλλά δεν φαινόταν στον κτηματολογικό πίνακα. Η απόφαση περιέγραφε λεπτομερώς τα συστατικά και τον εξοπλισμό του συνεργείου αυτού και την αξία του.

7. Η απαλλοτρίωση θεωρήθηκε ως περατωθείσα με την παρακατάθεση της αποζημίωσης η οποία είχε οριστεί από το δικαστήριο.

8. Με την απόφαση με αριθμό 1169/2002, το εφετείο Πειραιά όρισε την οριστική τιμή μονάδας της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης για το οικόπεδο και τα κτίσματα. Ειδικότερα, εκτίμησε την αποζημίωση για το φανοποιείο στα 114.243,79 ευρώ. Προς τούτο, η απόφαση ανέφερε ότι, κάτω από το ισόγειο, υπήρχε ένα τμήμα του πρώτου υπογείου, επιφανείας 230 τετραγωνικών μέτρων, όπου ήταν εγκατεστημένο το φανοποιείο της προσφεύγουσας, το οποίο έπρεπε επίσης να απαλλοτριωθεί, αλλά δεν φαινόταν στον κτηματολογικό πίνακα.

9. Κατόπιν της απόφασης αυτής, η διοίκηση παρακατέθεσε το συμπληρωματικό ποσό της αποζημίωσης το οποίο ορίστηκε από το εφετείο.

10. Στις 11 Μαΐου 2004, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου Πειραιά μία αίτηση αναγνώρισης της ιδιότητάς της ως δικαιούχου της

αποζημίωσης της απαλλοτριώσης για το απαλλοτριωθέν τμήμα του οικοπέδου της μαζί με τα κτίσματα. Η προσφεύγουσα επικαλέστηκε τις δύο προαναφερθείσες δικαστικές αποφάσεις και τους τίτλους κυριότητάς της.

11. Στις 21 Δεκεμβρίου 2007, το μονομελές πρωτοδικείο Πειραιά αναγνώρισε την προσφεύγουσα ως δικαιούχο της αποζημίωσης, αλλά μόνον για το ακίνητο και τα συστατικά του όπως αυτά περιγράφονταν στον κτηματολογικό πίνακα. Δεν έκανε καμία αναφορά στο φανοποιείο του πρώτου υπογείου (απόφαση αριθ. 6524/2007). Η απόφαση αυτή δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο ενδίκου μέσου (άρθρο 26 § 12 του κώδικα απαλλοτριώσεων).

12. Κατόπιν της απόφασης αυτής, η διοίκηση αρνήθηκε να καταβάλει στην προσφεύγουσα το μέρος της αποζημίωσης που αντιστοιχούσε στο φανοποιείο.

13. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2011, η προσφεύγουσα κατέθεσε εκ νέου αίτηση ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου Πειραιά μία αίτηση με την οποία ζητούσε να αναγνωριστεί ως δικαιούχος της αποζημίωσης της απαλλοτριώσης για το φανοποιείο, ήτοι το ποσό των 114.243,79 ευρώ. Στις προτάσεις της, αυτή τόνιζε ότι η διοίκηση ήταν ενήμερη για την ύπαρξη του φανοποιείου αυτού, διότι με την από 12 Δεκεμβρίου 2000 απόφασή του ο Υπουργός Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων διέταξε την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας, αποτιμούσε την ζημία η οποία θα προέκυπτε για την προσφεύγουσα και περιελάμβανε σε αυτήν το συγκεκριμένο υπόγειο. Η προσφεύγουσα υπογράμμισε επίσης ότι, με την αίτησή της αυτή, δεν επεδίωκε να ανατρέψει το δεδικασμένο της απόφασης με την οποία είχε αναγνωριστεί δικαιούχος της αποζημίωσης. Επεσήμανε ότι η αίτηση αυτή ήταν συμπληρωματική και αφορούσε τα κτίσματα τα οποία δεν εμφανίζονταν στον κτηματολογικό πίνακα.

14. Με την απόφασή του με αριθμό 4152/2012, το μονομελές πρωτοδικείο Πειραιά απέρριψε την αίτηση ως απαράδεκτη. Έκρινε ότι η απόφαση με αριθμό 6524/2007 είχε αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου (άρθρο 331 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) όχι μόνον όσον αφορούσε το πρόσωπο του δικαιούχου της αποζημίωσης, αλλά και την επιφάνεια του απαλλοτριωθέντος ακινήτου, τον όγκο των κτισμάτων και την ποσότητα των συστατικών του. Κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατόν για την προσφεύγουσα να αμφισβητήσει με μία μεταγενέστερη τα πιο πάνω στοιχεία. Ούτε η απόφαση αυτή ήταν δεκτική ενδίκου μέσου (άρθρο 26 § 12 του κώδικα απαλλοτριώσεων).

15. Στις 20 Νοεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης στην βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα. Ζητούσε να υποχρεωθεί το Δημόσιο να της καταβάλει το ποσό των 114.243,79 ευρώ για την υλική ζημία την οποία υπέστη εξαιτίας της μη καταβολής της αποζημίωσης για το υπόγειο τμήμα της επιχείρησής της και τον εξοπλισμό της, καθώς και το ποσό των 34.270 για την απώλεια ευκαιριών. Η συζήτηση ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου έλαβε χώρα στις 10 Ιανουαρίου 2018.

16. Με την από 20 Νοεμβρίου 2018 απόφασή του με αριθμό 19754/2018, το διοικητικό δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας και έκρινε ότι το Δημόσιο έπρεπε να της καταβάλει ως αποζημίωση το ποσό των 79.835,63 ευρώ, με τόκους προς 6% ετησίως από τις 23 Νοεμβρίου 2012 και μέχρι την εξόφληση.

17. Ειδικότερα, το δικαστήριο διαπίστωσε ότι η απουσία της επίδικης αποζημίωσης οφειλόταν στην παράνομη παράλειψη της διοίκησης να συμπεριλάβει, κατά την σύνταξη του κτηματολογικού πίνακα το έτος 2000, αλλά και στην αναθεώρησή του το έτος 2001, το φανοποιείο και τον εξοπλισμό του. Το δικαστήριο σημείωσε, εν τούτοις, ότι η προσφεύγουσα είχε επίσης παραλείψει από την πλευρά της να ζητήσει την διόρθωση των στοιχείων του πίνακα που την αφορούσαν είτε δια της διοικητικής οδού είτε δια της δικαστικής οδού είτε κατά το στάδιο της αναγνώρισής της ως δικαιούχου της αποζημίωσης καταθέτοντας μία αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 16 § 8 του κώδικα απαλλοτριώσεων. Παραλείποντας να το πράξει, η προσφεύγουσα συνέβαλε στην ζημία της κατά ποσοστό 20%.

18. Το δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, εξαιτίας του γεγονότος ότι η απόφαση αριθ. 6524/2007 δεν ανέφερε ρητώς τα διάφορα συστατικά του απαλλοτριωθέντος ακινήτου και δεν τροποποιούσε τον κτηματολογικό πίνακα, αυτή δεν είχε περιβληθεί την ισχύ δεδικασμένου κατά τρόπο ώστε να εμποδίζει το διοικητικό δικαστήριο να αποφανθεί στην βάση του πιο πάνω αναφερομένου άρθρου 105. Τέλος, το διοικητικό δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμες τις αξιώσεις της προσφεύγουσας όσον αφορά την απώλεια των ευκαιριών.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

19. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του άρθρου 26 (δικαστική αναγνώριση της ιδιότητας των δικαιούχων της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης) του κώδικα απαλλοτριώσεων έχουν ως εξής:

«1. Η αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης γίνεται με δικαστική απόφαση, κατά την ειδική διαδικασία που ορίζεται με τις διατάξεις του παρόντος.

2. Αρμόδιο για την αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης είναι το μονομελές πρωτοδικείο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται το ακίνητο που απαλλοτριώθηκε (...).

(...)

12. Η απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου για την αναγνώριση δικαιούχων δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα. Διάδικοι ή τρίτοι, που αξιώνουν δικαιώματα στο απαλλοτριωμένο ακίνητο, δύνανται να τα ασκήσουν κατά την τακτική διαδικασία, έστω και εάν δεν προβλήθηκαν κατά την ειδική διαδικασία αναγνώρισης δικαιούχων, προς είσπραξη της αποζημίωσης (...).»

20. Ο Άρειος Πάγος έχει δεχθεί ότι, όσον αφορά τα συστατικά ενός απαλλοτριωθέντος ακινήτου τα οποία δεν μνημονεύονται στον κτηματολογικό πίνακα, το δικαστήριο έχει την εξουσία να ορίσει την αποζημίωση της απαλλοτρίωσης εφόσον κατατεθεί αίτηση προς τούτο. Το δικαστήριο έχει επίσης την δυνατότητα είτε να διατάξει την τροποποίηση του πίνακα είτε να ορίσει την αποζημίωση για τα ελλείποντα συστατικά στην βάση των προσκομισθεισών αποδείξεων (αποφάσεις 5/2002 και 998/2011).

21. Η Κυβέρνηση τονίζει ότι, σε περίπτωση που δεν καταβληθεί μία αποζημίωση απαλλοτρίωσης για ορισμένα συστατικά του απαλλοτριωθέντος ακινήτου λόγω της παράλειψης της διοίκησης να τα συμπεριλάβει στον κτηματολογικό πίνακα, ο δικαιούχος της αποζημίωσης μπορεί να ασκήσει μία αγωγή αποζημίωσης – η οποία αντιστοιχεί στην αξία των μη αποζημιωθέντων πραγμάτων – στην βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα, ο οποίος ορίζει:

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών.»

22. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία τα διοικητικά δικαστήρια επιδικάζουν αποζημίωση για τα συστατικά των ακινήτων τα οποία απαλλοτριώθηκαν και δεν αποζημιώθηκαν για τους πιο πάνω αναφερόμενους λόγους (αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αριθ. 265/2013, 1867/2011, 1912/2011, 2413/2009, 2835/2002 και 3139/2002). Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση εσφαλμένης εγγραφής της επιφανείας, του όγκου ή άλλων καθοριστικών στοιχείων της αξίας του απαλλοτριωθέντος ακινήτου ή των συστατικών του ή της εσφαλμένης περιγραφής των τελευταίων (αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας αριθ. 2216/2014, 237/2011, 2733/2007 και 700/2003).

ΑΙΤΙΑΣΗ

23. Η προσφεύγουσα επικαλείται ειδικότερα μία παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

24. Η προσφεύγουσα παραπονείται για την απαλλοτρίωση ενός τμήματος της ιδιοκτησίας της χωρίς αποζημίωσης και διότι, κατόπιν της απόφασης αριθ. 4152/2012 του μονομελούς πρωτοδικείου, δεν της ήταν πλέον δυνατόν να αναγνωριστεί ως δικαιούχος της αποζημίωσης η οποία ορίστηκε από το εφετείο και περιελάμβανε και αυτό το τμήμα.

25. Η προσφεύγουσα παραπονείται, επίσης, ότι, απορρίπτοντας την συμπληρωματική αίτησή της με την οποία αυτή ζητούσε να αναγνωριστεί ως δικαιούχος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης για το φανοποιείο (ζήτημα το οποίο δεν περιλήφθηκε από το ίδιο δικαστήριο στην απόφασή του αριθ. 6524/2007), το μονομελές πρωτοδικείο επέδειξε υπερβολική τυπολατρία και της στέρησε το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Τέλος, αυτή παραπονείται για την έλλειψη μιας πραγματικής προσφυγής για να παραπονεθεί για την προσβολή του δικαιώματός της για πρόσβαση σε δικαστήριο και για να επιτύχει την αποκατάσταση της ζημιάς η οποία προκλήθηκε από την παραβίαση του δικαιώματος αυτού.

26. Η προσφεύγουσα επικαλείται παραβιάσεις των άρθρων 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, καθώς και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

27. Έχοντας την εξουσία να καθορίζει τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και διαπιστώνοντας ότι οι αιτιάσεις αυτές συγχέονται, το

Δικαστήριο κρίνει προσήκον να εξετάσει τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας υπό το πρίσμα μόνον του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 *Serife Yiğit κατά Τουρκίας* [GC], αριθ. 3976/05, § 52, CEDH 2010, και τις αναφερόμενες παραπομπές στην νομολογία). Το άρθρο αυτό έχει ως εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύ Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

28. Στις αρχικές παρατηρήσεις της προς το Δικαστήριο, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα. Υπογράμμισε ότι την επομένη της κατάθεσης της προσφυγής της στο Δικαστήριο, η προσφεύγουσα είχε ασκήσει ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου Αθηνών μία αγωγή αποζημίωσης στην βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα, η οποία είχε το ίδιο αντικείμενο με εκείνο της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου και επαναλάμβανε τους ίδιους ισχυρισμούς με εκείνους που περιλαμβάνονταν στην προσφυγή. Στις παρατηρήσεις της που υποβλήθηκαν σε απάντηση των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας και μετά την έκδοση της απόφασης αριθ. 19754/2018 του διοικητικού δικαστηρίου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η πιο προβλεπόμενη από το πιο πάνω άρθρο 105 συνιστούσε ένα πραγματικό ένδικο μέσο το οποίο έδωσε στην προσφεύγουσα την δυνατότητα να εισπράξει μία αποζημίωση για τις παραλείψεις της διοίκησης που αυτή ανέφερε στην προσφυγή της και οι οποίες είχαν ως συνέπεια την απουσία αποζημίωσης για ένα τμήμα του απαλλοτριωθέντος ακινήτου της.

29. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα διότι το άρθρο 26 § 12 του κώδικα απαλλοτριώσεων προβλέπει ότι η απόφαση του δικαστηρίου που αποφάνθηκε επί της αναγνώρισης της ιδιότητας του δικαιούχου της αποζημίωσης δεν μπορούσε να προσβληθεί με ένδικα μέσα. Όμως, εν προκειμένω, η μη καταβολή της αποζημίωσης δεν ήταν το αποτέλεσμα της παράλειψης της διοίκησης να συμπεριλάβει στον κτηματολογικό πίνακα ένα τμήμα του

απαλλοτριωθέντος ακινήτου, αλλά ήταν η συνέπεια των αποφάσεων του μονομελούς πρωτοδικείου Πειραιά με αριθμό 6524/2007 (η οποία δεν επιδίκασε γι' αυτό το τμήμα του ακινήτου την αποζημίωση η οποία είχε οριστεί από την απόφαση αριθ. 1169/2002 του εφετείου Πειραιά) και με αριθμό 4152/2012 (η οποία είχε κρίνει ότι η πιο πάνω απόφαση είχε περιβληθεί ισχύ δεδικασμένου).

30. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι εθνικές αρχές είναι εκείνες που είναι κατ' αρχήν υπεύθυνες για την επανόρθωση μιας επικαλούμενης παραβίασης της Σύμβασης. Προς τούτο, το ζήτημα του κατά πόσον ένας προσφεύγων μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι το θύμα της επικαλούμενης παράλειψης τίθεται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας βάσει της Σύμβασης (*Bourdon κατά Ρωσίας*, αριθ. 59498/00, § 30, CEDH 2002-III).

31. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει επίσης ότι μία απόφαση ή ένα μέτρο ευνοϊκό για τον προσφεύγοντα δεν επαρκεί κατ' αρχήν για να του αφαιρέσει την ιδιότητα του «θύματος», παρά μόνον εφόσον οι εθνικές αρχές έχουν αναγνωρίσει, ρητώς ή κατ' ουσία, και στην συνέχεια επανορθώσει την παραβίαση της Σύμβασης (βλέπε, για παράδειγμα, τις αποφάσεις *Eckle κατά Γερμανίας*, 15 Ιουλίου 1982, §§ 69 και επ., serie A no. 51, *Amuur κατά Γαλλίας*, 25 Ιουνίου 1996, § 36, *Recueil* 1996-III, *Dalban κατά Ρουμανίας* [GC], αριθ. 28114/95, § 44, CEDH 1999-VI, *Jensen κατά Δανίας* (déc.), αριθ. 48470/99, CEDH 2001-X, και *Scordino κατά Ιταλίας* (αριθ. 1) [GC], αριθ. 36813/97, §§ 179-180, CEDH 2006-V).

32. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, όταν ο Υπουργός Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων αποφάσισε να απαλλοτριώσει, μεταξύ άλλων ιδιοκτησιών, την ιδιοκτησία της προσφεύγουσας, ο κτηματολογικός πίνακας είχε παραλείψει να μνημονεύσει ένα από τα τρία γκαράζ το οποίο στέγαζε το φανοποιείο της επιχείρησης της προσφεύγουσας. Παρά την παράλειψη αυτή, τόσο η απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου όσο και η απόφαση του εφετείου που όρισαν αντίστοιχα την προσωρινή τιμή και την οριστική τιμή μονάδος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης προς επιδίκαση στην προσφεύγουσα ανέφεραν ρητώς μέσα στις αποφάσεις τους την ύπαρξη του συνεργείου αυτού, καθώς και την αξία του και εκείνη του εξοπλισμού του. Ειδικότερα. Το εφετείο αποτίμησε το οριστικό ποσό της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης γι' αυτό το τμήμα της επιχείρησης σε 114.243,79 ευρώ. Αντιθέτως, το μονομελές πρωτοδικείο αναγνώρισε την προσφεύγουσα ως δικαιούχο της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης αλλά μόνον για το ακίνητο και τα συστατικά του όπως αυτά περιγράφονται στον κτηματολογικό πίνακα. Το ίδιο δικαστήριο απέρριψε

μία μεταγενέστερη αίτηση της προσφεύγουσας για την αναγνώρισή της ως δικαιούχου της αποζημίωσης για το φανοποιείο το οποίο η διοίκηση είχε παραλείψει να μνημονεύσει μέσα στον κτηματολογικό πίνακα.

33. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι, αν και την ημερομηνία της κατάθεσης της προσφυγής σε αυτό η προσφεύγουσα μπορούσε ευλόγως να ισχυριστεί ότι είναι θύμα μιας παράλειψης επαρκούς αποζημίωσης εξαιτίας μιας παράνομης παράλειψης της διοίκησης, μεταγενέστερα συμβάντα μπορούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να κάνουν την προσφεύγουσα να απολέσει την ιδιότητα του «θύματος» (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Constantinescu κατά Ρουμανίας*, 27 Ιουνίου 2000, §§ 42-43, *Recueil* 2000-VIII). Όμως, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η παρούσα υπόθεση αφορά μία διαδικασία η οποία δεν είχε περατωθεί κατά τον χρόνο της κατάθεσης της προσφυγής. Πράγματι, την επομένη της κατάθεσης αυτής, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή αποζημίωσης στην βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα. Αυτή ζητούσε από το Δημόσιο να της καταβάλει το ποσό των 114.243,79 ευρώ για την υλική ζημία την οποία αυτή υπέστη από την μη καταβολή της αποζημίωσης για το μη αποζημιωθέν τμήμα της επιχείρησής της και τον εξοπλισμό του, καθώς και το ποσό των 34.270 για την απώλεια ευκαιριών.

34. Με την από 20 Νοεμβρίου 2018 απόφασή του με αριθμό 19754/2018, το διοικητικό δικαστήριο έκρινε ότι το Δημόσιο έπρεπε να καταβάλει στην προσφεύγουσα ως αποζημίωση ένα ποσό 79.835,63 ευρώ (διότι η προσφεύγουσα είχε συμβάλει στην ζημία της κατά ποσοστό 20%), με τόκο προς 6% από τις 23 Νοεμβρίου 2012 και μέχρι την εξόφληση. Το δικαστήριο υπογράμμισε ότι η απουσία της επίδικης αποζημίωσης οφειλόταν στην παράνομη παράλειψη της διοίκησης να συμπεριλάβει, κατά την σύνταξη του κτηματολογικού πίνακα το έτος 2000, αλλά και στην αναθεώρησή του το έτος 2001, το φανοποιείο και τον εξοπλισμό του.

35. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, με την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση αριθ. 19754/2018, το εναγόμενο Κράτος όχι μόνον αναγνώρισε την επικαλούμενη από την προσφεύγουσα παραβίαση, αλλά επιδίκασε και μία αποζημίωση η οποία, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών της υπόθεσης, συνιστά, στα μάτια του Δικαστηρίου, επαρκή επανόρθωση.

36. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι θύμα μιας παραβίασης της Σύμβασης με την έννοια του άρθρου

34 της Σύμβασης και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με το άρθρο 34 και με το άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Μαΐου 2019.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Aleš Pejchal

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Ιουνίου 2019

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος